

Sluttrapport Jenteklubb for jenter over 20

Prosjektnummer 2013-3-392

Rehabilitering

Innholdsfortegnelse

SLUTTRAPPORT JENTEKLUBB FOR JENTER OVER 20.....	1
1. FORORD	3
2. INNLEDNING	3
3. BAKGRUNN OG MÅLSETTING.....	3
4. PROSJEKTGJENNOMFØRING OG METODE.....	5
5. RESULTATER OG RESULTATVURDERING.....	7
6. OPPSUMMERING OG KONKLUSJON	8

1. Forord

Prosjektleder Ragnhild Arntsen har i flere år veiledet og støttet mennesker med tilrettelagte behov i deres hverdag. Dette er mennesker som stiller svakt i sosiale settinger, på bakgrunn av at de ikke har fått tilstrekkelig nok / ingen sosiale verktøy. Noen har støttekontakter, noen er med i organisert aktivitet – men vi ser at det er vanskelig å følge opp privat. Med vennegruppa ønsket vi å kunne gi deltagerne trening i kommunikasjon, veilede i aktuelle situasjoner som kan oppstå – både i en ”bli-kjent”-prosess og i brannslukning.

2. Innledning

Vennegruppa – *Jenteklubb for jenter over 20* har vært en viktig arena for deltagerne. Vi har møttes en gang i uken over tre år, og gått igjennom mange viktige temaer som opptar deltagerne. Vi opplever at utviklingshemmede voksne, ikke får muligheten til å snakke om samfunnsaktuelle tema, som flyktningekatastrofe, politisk valg, økonomi og medbestemmelse. Blant annet. Det har vært mange tema oppe, samtidig som vi har gjort aktiviteter sammen som matlaging, besøkt hverandre, dratt på turer, vært på kino, cafe etc. For noen har alle disse aktivitetene vært å gå ut av sin komfortsone, og det er spennende å se på hvilke ulike måter deltagerne har vokst i løpet av prosjektet. Vi er glade for at vi får fortsette prosjektet, nå med to separate grupper for kvinner og menn, en gang pr måned.

3. Bakgrunn og målsetting

I Norge i dag er mange, om ikke de fleste barn og ungdom med utviklingshemming integrert i den ”vanlige” skolen. Dette kan nok være bra for mye, men sannsynligheten for et ensomt liv er høy. Mange av de utviklingshemmede menneskene vi møter, får venner for første gang når de er med i en organisert gruppe med andre utviklingshemmede. Og å ha venner er viktig. På lik linje med at et frø trenger vann for å spire, trenger også et vennskap gode forutsetninger for å vokse. Det som ofte skjer, er at vennskapet kun skjer i de gitte omgivelsene – når man egentlig kunne behøve at forholdet var vedvarende igjennom hele uka. Og for å få til dette

trenger mange et lite puff. Mye handler om å ha nok selvtillit og å være trygg nok på seg selv til å ta kontakt utenfor de gitte rammene.

Prosjektets målsetting og forventet resultat

Jenteklubben vil være viktig for deltagerne, og kunne gi dem rom for å diskutere vanskelige og utfordrende situasjoner, og møter mellom mennesker. Å øve på kommunikasjon er nyttig for denne målgruppen – der det for mange ikke faller like naturlig. Hvordan snakker man med noen man aldri har møtt før? Hva kan man forvente av en venn? Hvordan blir man enige? Hva gjør deg sjalu – og hvordan takler du det? Å få noen øvelser, og å reflektere over konklusjonen, kan være viktige redskaper å ha med seg videre. Det er viktig å diskutere i plenum, og å hele tiden reflektere over valgene som blir gjort. Et hovedmål for gruppa vil være å samarbeide om å finne en god løsning på de aktuelle spørsmålene. Dette vil ha en egenverdi for deltagerne, og få positive ringvirkninger for samfunnet rundt den enkelte.

Å kunne samarbeide er viktig i samfunnet for øvrig, og å lære dette er vesentlig i hverdagen. Ikke alle tar naturlig del i leken på skolen, og mister derfor viktig læring om samarbeid, sosiale koder, å gi og ta, å lytte og å respektere andre. Å ha et sosialt forum der disse tingene er implementert i aktiviteten, har derfor en høy nytteverdi for individet, og menneskene rundt.

Mål:

- Iverksette kursrekker / vennegrupper der deltagerne får tilbud om å delta i 1 år, med mulighet for å søke på nytt etter årets slutt
- Å jobbe deler av kurset inn imot bedrifter der det arbeider utviklingshemmede, skoleklasser med barn med tilrettelagte behov og boliger for psykisk utviklingshemmede
- Inspirere politikere, kommune og stat, til å sørge for å få prosjektet til å bli et fast tilbud, og legge opp en strategiplan for å få til dette

Forutsetninger satt på forkant:

1. *Gruppa skal ha en prosjektleder, samt to assistenter med relevant utdanning/arbeidspraksis. Vi forsøker å jobbe så mye som mulig inn mot frivillighet – men er i diskusjonssammenheng avhengig av mennesker med fagkompetanse. De deltagerne som har behov for å ha med ekstra støtte, er selv ansvarlig for å ha med støttekontakt eller annen assistanse.*
2. *Alle i gruppa skal ha mulighet til å delta på lik linje – og å ta del i samtalen rundt de problemstillingene som diskuteres og jobbes med.*
3. *Gruppens medlemmer skal selv få være aktive i valg av tema det arbeides med.*
4. *Gruppa må ikke overstige 8 personer (ekskl. Assistenter)*
5. *Gruppa skal møtes en gang i uken gjennom hele kalenderåret – med unntak av fellesferie og helligdager.*
6. *Gruppa skal gjennomføre aktiviteter – eks. Turer i skog og mark, utflukter, teaterbesøk, uttrykke seg gjennom maling, skriving etc.*
7. *Gruppa skal jobbe aktivt med Augusto Boals teknikker og andre som er egnet.*
8. *Prosjektleder skal formidle tema for uka i god tid på forkant, slik at deltagerne har muligheten til å forberede seg. Dette gjelder også hjemmet – foreldre/ foresatte, primærkontakt, boligen etc. Alle skal ha mulighet til å vite temaet for dagen, slik at det fanges opp om det kommer reaksjoner i etterkant. Om man beveger seg inn på følsomme tema er det en fordel å samarbeide tett med hjemmet.*

Det er viktig med gode trygghetsøvelser, slik at alle kjenner seg trygge og sterke i prosessen. Vi vil både gjøre sosiale gruppeaktiviteter – som å besøke kulturtilbud som teater, kino, museum etc, lage mat sammen, gå tur i marka og lignende. På denne måten blir vi godt kjent, og trygge nok på hverandre til å ta fatt på arbeidet. Det koster ofte mye for et menneske å være helt ærlig og å tørre å kaste seg ut i slike samtaler. Og da er trygghet alfa omega.

4. Prosjektgjennomføring og metode

Jenteklubben ville ta for seg dramametoder av blant annet Augusto Boal, med både rollespill og stillbilder, der vi sammen jobbet med vanskelige situasjoner. Dette kunne eksempelvis være;

Case 1: Person A og B går på kino, og glemmer i farta å invitere person C. Hvordan kan man unngå at person C blir sint og lei seg? Må man alltid ha med alle, eller er det ok å bare være noen?.

Case 2: Hvordan snakker man med hverandre på en ordentlig måte når man blir sint? Kan man få til å skille person og sak?

Case 3: Hvordan kan man gå frem for å få en venn, og hva kan man gjøre for å holde på vennskapet. Må man være sammen hele tiden?

Eksempelene er spørsmål og utfordringer som kom fra utviklingshemmede voksne. Dette var viktige tema, og vi har brukt mye tid på å snakke om vennskap og sjalusi. Her har vi også brukt kunstmaling som verktøy. Deltagerne har malt bilder etter tema, og etterpå forklart igjennom bildene hvordan de tenker og hva slags følelser som kommer.

Matlaging var viktig. Samtale rundt kosthold hørte sammen med samtale om bolig. Hvordan bor man, hva gjør man om man vil flytte, hvem lager mat, hvordan løser jeg det om bussen ikke kommer fra der jeg bor, hva om jeg ikke får besøk? Mange slike spørsmål kommer opp under matlaging, og det var fint å overvære deltagerne råd til hverandre.

Vi skrev også tekster om hverdagen, både ting vi mestret, og ting som var utfordrende. Etter tekstene var skrevet leste vi noen av dem opp på en åpen kveld for alle gruppene i Sjiraffen. Deltagerne ønsket å lese opp de som var positive, og følte mestring i å stå på en scene med

mikrofon og lese opp sin egen tekst. Noen av tekstene ble også dramatisert og vist på Sjiraffen Festivalen 2016.

BUSS

Jeg har en venninne som sitter i rullestol. Når vi skal til byen så tar jeg med meg venninna mi på bussen. Vi finner ut om bussen har laventre for å få inn rullestolen. Når vi sitter på bussen har vi det artig når det humper. Vibeke synes det er kjempegøy å ta bussen sammen med venner. Som regel tar hun taxi.

5. Resultater og resultatvurdering

I løpet av prosjektperioden hadde vi følgende resultater;

- Vi hadde en planleggingstid først, der vi planla tema for samlingene. Her snakket vi med flere for å få innspill til hva som var viktig å ta opp. Vi har både snakket med brukergruppen selv, med foreldre til jenter med spesielle behov og med mennesker i omsorgsykker / lærere som har hatt innspill.
- Vi har diskutert følgende tema; vennskap, oppvekst, menstruasjon, utdanning, sjalusi, uvennskap, kjærester, barn og barnløshet, bolig, rettigheter, politikk, flyktningekrisen, sinne og glede blant annet.
- Vi har laget mat, jobbet med foto, skrevet tekster, dramatisert handlinger, gått på teater, sett film, øvd oss på å gi hverandre positive kommentarer og bemerkninger i løpet av treffet og i løpet av uka
- Vi hadde samlinger under somrene med aktivitet og samtale
- Vi hadde en fast gruppe jenter igjennom hele prosjektet, men hadde flere aktiviteter med ”drop-in”.
- Vi hadde en overnatting i Sjiraffens lokaler
- Vi hadde noen samlinger for gutter/menn, og kommer til å fortsette med dette i 2017, parallelt med videreføring av den stabile jentegruppa.
- Vi reiste til København sommeren 2016 der deltagerne selv bestemte innhold

6. Oppsummering og konklusjon

Prosjektet var vellykket for deltagerne, som selv sa de fikk mye utav gruppa. De er alle triste for at det ikke skal fortsette på ukentlig basis, men glade for at vi har fått offentlig støtte for å kunne ha helgesamlinger. Vi har flere nye påmeldte, både damer og menn, og gruppene er fylt opp allerede. Dette er vi glade for.

I løpet av prosjektperioden fikk deltagerne nye verktøy med seg hjem, etter at vi i fellesskap fant gode løsninger og fasiter på de temaene vi tok opp. Et gjengående tema var vennskap, og det er tydelig at dette er noe det bør være mer fokus på. De fikk i oppgave i løpet av prosjektet og invitere noen med på aktiviteter, enten gå på kino eller komme på besøk. For flere ble dette en eye-opener, og de så at venner i gruppa også kunne være venner på fritiden. Det er ofte lettere å sitte ensom hjemme og bli deprimert, enn å ringe en venn og spørre om han/hun vil finne på noe. Vi jobbet mye med dette, og flere av jentene som deltok sier at de er blitt flinkere til å løse ensomheten med å tørre å ringe noen. Jentene ble dessuten flinkere til å se hverandre, og å vise omsorg. Vi øvde på å lytte og å bytte på hvem sitt forslag som fikk gjennomslag fra gang til gang. I tillegg ble de tryggere på å snakke høyt, og la sitt budskap bli hørt. Dette var en veldig spennende prosess både for oss som ledet og for deltagerne selv.

Prosjektet er støttet fra ExtraStiftelsen Helse og Rehabilitering med Extramidler. Dette har det blitt opplyst om på alle møter, på plakater, og under info og rekrutteringsarbeid.

Prosjektleder i Teater Pimpernell

Ragnhild Arntsen

Trondheim 30.01.17